Mo peäle Hulgal jouab,
Kül Jummal Abbi sadab.

Poeg kes woera maale olnud.

Poeg, kes kurramaale olnud, ja seält jälle taggasi tulnud omma issa jure, rägis ülles, mis immeteud temma seäl näinud. Temma arwas keik asjad heäl teist wisi ollewad. Kui ta siis sedda kassi näggi, mis maias olli, küssis temma: kuida nimmetakse se ellaia siin maale? Issa naeris ja ütles: olled sa nenda woeraks läinud, et se peaks mitte ennam so meeles ollema, et ta kassiks nimmetakse? Poeg kostis: meite maale nimmetakse ta mitte kassiks, waid hiiride koeraks. — Kui ta issa sure koera näggi, ütles temma: oh, mis pissokenne kuitsokenne se on! kurramaale on teised koerad. Se on jummala ees tössi, et ma seäl ollen koerad näinud, mis ni sured on, kui üks hea hobbone. Issa wärristas peaga ja ütles: woib kül olla. — Teise pühhal käisid nemmad suggulaste jure meelt jahhutellema ning tee peäl ütles issa: meite tee peäl on üks sild; ja sellega on se ommeti üks immelinne ning tähbar luggu. Poeg küssis: kuida siis? Jah! se on se wiis, et igga üks, kes ta ülle käib, ning on wallet lend, omma jalga katki murrab. Poeg kohkus, kül ta teädis, mis ta sest surest koerast olli rägind, ning sel wiisil olli se sant luggu kül temma jalgaga. Issa jättis sedda jutto mahhaja hakkas teised juttud aiama. Juhha sild paistas ärra. Ehmatus tulli poia peäle, ja ta ütles: praego tulleb se mo meeles se sure koera pärrast. Ta es olli kül ni suur kui hobbone, agga nenda ta olli kül kui üks sälloke. Issa kostis: mis mul koeraga teggemist on; lähheme omma teed. Issa hakkas jälle teist jutto aiama. Poeg agga ütles: mis se olli, mis ma sest koe-